

عنوان مقاله:

معیار وحدت و پیوستگی وجودی انسان در عوالم مختلف از دیدگاه فیاض لاهیجی و موسوی خمینی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشنامه امامیه، دوره 7، شماره 13 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

رقیه حق شناس - دانشجوی دکتری شیعه شناسی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

مصطفی جعفرطیاری دهاقانی - استادیار گروه شیعه شناسی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

امداد توران - استادیار، گروه تاریخ و فرق تشیع، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

خلاصه مقاله:

از جمله مسائلی که متکلمان مسلمان بدان پرداخته اند، چیستی هویت انسان و چگونگی تداوم این هویت در عالم دنیا و عوالم بعدی است، به طوری که با موضوعات مختلفی از «عدل الهی» در ارتباط است. بر اساس اصل عدالت الهی، وجود انسان در حرکت خویش از عالم دنیا به آخرت دارای وحدت و پیوستگی وجودی است تا ثواب و عقاب در آخرت به همان فردی تعلق بگیرد که در دنیا استحقاق آن را یافته است. بر این مبنا، تحقیق حاضر در صدد پاسخ گویی به این پرسش است که: «وحدت و پیوستگی وجود انسان در دنیا و آخرت در نظر فیاض لاهیجی و امام خمینی چه معیاری دارد؟». پاسخ طبق دیدگاه برگزیده کلامی این دو عالم در باب وحدت هویت و پیوستاری وجود آدمی در دنیا و آخرت بررسی شده است. این پژوهش نشان می دهد که فیاض لاهیجی در بیان معیار این وحدت به عالم برزخ یا مثالی قائل نمی شود؛ بلکه بر اساس حقیقت وجودی انسان (نفس مجرد) و تعلق گرفتن بدنی غیر از بدن دنیایی (ولی مشابه آن) به نفس، ادله خویش را مطرح می کند؛ اما در تبیین موسوی خمینی وجود عالم مثال (برزخ) و بدن برزخی یا مثالین (بدنی رقیقه و لطیفه) اهمیت بسزا دارد. این پژوهش به روش تطبیقی و شیوه گردآوری کتاب خانه ای انجام شده است.

کلمات کلیدی:

حقیقت انسان، عوالم وجودی، معاد جسمانی، بدن مثالی، بدن اخروی، فیاض لاهیجی، موسوی خمینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1272039>

